Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (deviata komora)

zo 7. júla 2016*

„Ochranná známka Európskej únie — Konanie o vyhlásenie neplatnosti — Slovná ochranná známka Európskej únie LUCEO — Absolútny dôvod zamietnutia — Nekonanie v dobrej viere pri podávaní prihlášky — Článok 52 ods. 1 písm. b) nariadenia (ES) č. 207/2009“

Vo veci T-82/14,

Copernicus-Trademarks Ltd, so sídlom v Borehamwoode (Spojené kráľovstvo), v zastúpení: F. Henkel, advokát,

žalobkyňa,

proti

Úradu Európskej únie pre duševné vlastníctvo (EUIPO), v zastúpení: A. Schifko, splnomocnený zástupca,

žalovanému,

ďalší účastník konania pred odvolacím senátom EUIPO a vedľajší účastník v konaní pred Všeobecným súdom,

Maquet GmbH, so sídlom v Rastatte (Nemecko), v zastúpení: N. Hebeis, advokát,

ktorej predmetom je žaloba podaná proti rozhodnutiu štvrtého odvolacieho senátu EUIPO z 25. novembra 2013 (vec R 2292/2012-4) týkajúcemu sa konania o vyhlásenie neplatnosti medzi spoločnosťami Copernicus-Trademarks a Maquet,

VŠEOBECNÝ SÚD (deviata komora),

v zložení: predseda komory G. Berardis, sudcovia O. Czúcz (spravodajca) a A. Popescu,

tajomník: E. Coulon,

so zreteľom na žalobu podanú do kancelárie Všeobecného súdu 4. februára 2014,

so zreteľom na vyjadrenie EUIPO k žalobe podané do kancelárie Všeobecného súdu 15. mája 2014,

so zreteľom na vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania k žalobe podané do kancelárie Všeobecného súdu 19. mája 2014,

so zreteľom na repliku podanú do kancelárie Všeobecného súdu 4. septembra 2014,

* Jazyk konania: nemčina.

so zreteľom na dupliku vedľajšieho účastníka konania podanú do kancelárie Všeobecného súdu 18. novembra 2014,

so zreteľom na písomné otázky Všeobecného súdu účastníkom konania, odpovede týchto účastníkov konania a ich pripomienky k odpovediam ďalších účastníkov konania,

so zreteľom na to, že nebol podaný návrh na nariadenie pojednávania zo strany účastníkov konania v lehote jedného mesiaca od doručenia oznámenia o ukončení písomnej časti konania a že v dôsledku toho bolo na základe správy sudcu spravodajcu a podľa článku 135a Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu z 2. mája 1991 rozhodnuté, že sa o žalobe rozhodne bez ústnej časti konania,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Dňa 29. júla 2009 vedľajší účastník konania, spoločnosť Maquet GmbH, podal prihlášku ochrannej známky Európskej únie na Úrad Európskej únie pre duševné vlastníctvo (EUIPO) podľa nariadenia Rady (ES) č. 207/2009 z 26. februára 2009 o ochrannej známke Európskej únie (Ú. v. EÚ L 78, 2009, s. 1). Prihlasovanou ochrannou známkou je slovné označenie LUCEA LED pre tovary, ktorými sú „chirurgické lampy“, patriace do triedy 10 v zmysle Niceskej dohody o medzinárodnom triedení výrobkov a služieb pre zápis známok z 15. júna 1957 v revidovanom a doplnenom znení. Táto prihláška ochrannej známky Európskej únie bola uverejnená vo *Vestníku ochranných známok Spoločenstva* č. 31/2009 zo 17. augusta 2009.

2 Dňa 16. septembra 2009 Copernicus EOOD (ďalej len „Copernicus“), zastúpená pánom A., podala na EUIPO prihlášku ochrannej známky Európskej únie podľa nariadenia č. 207/2009.

3 Prihlasovanou ochrannou známkou (ďalej len „sporná ochranná známka“) je slovné označenie LUCEO.

4 Tovary uvedené v prihláške patria do tried 10, 12 a 28 a pre každú z týchto tried zodpovedajú tomuto opisu:

— trieda 10: „Chirurgické, lekárske, stomatologické a veterinárne prístroje a zariadenia, umelé končatiny, oči a zuby; ortopedické výrobky; materiály na chirurgické šitie“,

— trieda 12: „Turistické motorové vozidlá, zaradené do triedy 12; kolesá pre motocykle, zaradené do triedy 12; motocykle, zaradené do triedy 12, mopedy, zaradené do triedy 12; traktory, zaradené do triedy 12; obytné prívesy a automobilové obývacie prívesy, zaradené do triedy 12; letecké dopravné prostriedky, zaradené do triedy 12; kozmické dopravné prostriedky, zaradené do triedy 12; dopravné prostriedky na pohyb po koľajniciach, zaradené do triedy 12; pásové vozidlá, zaradené do triedy 12; vodné dopravné prostriedky, zaradené do triedy 12; obojživelné vozidlá, zaradené do triedy 12; invalidné vozíky; skútre pre invalidov; golfové vozíky; detské kočíky; súčiastky pre motorové vozidlá, zaradené do triedy 12, a to komponenty karosérie; jednotky; motory; komponenty podvozkov, najmä súčiastky brzdovej sústavy; pružiny; parné prístroje; riadenie; závesy kolies; kolesá; pneumatiky; ozubené kolesá a ozubené prevody do pozemných vozidiel; ráfiky; závesy nápravy vozidiel; komponenty prevodovky, a to remene; prevodové skrine; prevodové hriadele; príslušenstvo motorových vozidiel, zaradené do triedy 12, a to ťažné háky; strešné nosiče pre automobily, prvky na prepravu batožín vo vozidlách, sedadlá pre deti, poťahy; snehové reťaze“,

— trieda 28: „Gymnastické a športové potreby; hry“.

5 Copernicus uplatnila právo prednosti pre spornú ochrannú známku, ktoré sa zakladalo na prihláške rakúskej ochrannej známky LUCEO č. 1533/2009 podanej na Österreichisches Patentamt (Rakúsky patentový úrad) 16. marca 2009 pre tie isté tovary, aké sú uvedené v bode 4.

6 Dňa 12. novembra 2009 Capella EOOD, ktorá sa stala majiteľkou prihlášky spornej ochrannej známky 21. októbra 2009 a ktorú zastupoval pán A., podala námietku proti prihláške ochrannej známky Európskej únie LUCEA LED na základe článku 41 nariadenia č. 207/2009.

7 Námietka sa zakladala na prihláške spornej ochrannej známky. Hoci dátum podania tejto prihlášky bol neskorší ako dátum podania prihlášky ochrannej známky Európskej únie LUCEA LED, Capella poukazovala na jej časovú prednosť, pričom sa domáhala uplatnenia práva prednosti spomenutého v bode 5 vyššie.

8 Prihláška spornej ochrannej známky bola uverejnená 1. marca 2010 vo *Vestníku ochranných známok Spoločenstva* č. 39/2010.

9 Sporná ochranná známka bola zapísaná 26. októbra 2010 pod číslom 8554974. Ako dátum prednosti tejto ochrannej známky bol do registra zapísaný 16. marec 2009.

10 Vedľajší účastník konania podal 3. mája 2011 na EUIPO návrh na vyhlásenie neplatnosti spornej ochrannej známky pre všetky tovary a služby, pre ktoré bola zapísaná.

11 Dôvody neplatnosti uvádzané na podporu tohto návrhu boli dôvody, ktoré sú uvedené v článku 52 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 207/2009. Podľa vedľajšieho účastníka konania Copernicus nekonala pri podávaní prihlášky ochrannej známky v dobrej viere.

12 Dňa 6. septembra 2011 Versus EOOD a 27. augusta 2012 žalobkyňa, Copernicus-Trademarks Ltd, zastúpená pánom A., boli zapísané do registra ochranných známok Európskej únie ako majiteľky spornej ochrannej známky.

13 Dňa 14. decembra 2012 zrušovacie oddelenie vyhlásilo neplatnosť spornej ochrannej známky z dôvodu, že Copernicus nekonala pri podávaní prihlášky v dobrej viere.

14 V ten istý deň podala žalobkyňa, zastúpená pánom A., proti rozhodnutiu zrušovacieho oddelenia odvolanie na EUIPO na základe článkov 58 až 64 nariadenia č. 207/2009.

15 Ivo Kermartin GmbH, takisto zastúpená pánom A., bola 13. novembra 2013 zapísaná do registra ochranných známok Európskej únie ako nová majiteľka spornej ochrannej známky.

16 Rozhodnutím z 25. novembra 2013 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), ktoré je určené žalobkyni, štvrtý odvolací senát EUIPO zamietol odvolanie. Tento odvolací senát potvrdil záver zrušovacieho oddelenia, podľa ktorého Copernicus nekonala pri prihlasovaní spornej ochrannej známky v dobrej viere. V tejto súvislosti odvolací senát vychádzal najmä z úvahy, podľa ktorej Copernicus požiadala o zápis spornej ochrannej známky výlučne s cieľom, aby mohla podať proti prihláške ochrannej známky Európskej únie LUCEA LED námietku a získať z toho ekonomické výhody.

Návrhy účastníkov konania

17 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil napadnuté rozhodnutie a zamietol návrh na vyhlásenie neplatnosti spornej ochrannej známky,

— subsidiárne zrušil napadnuté rozhodnutie a vrátil vec odvolaciemu senátu,

— uložil EUIPO povinnosť nahradiť trovy konania.

18 EUIPO a vedľajší účastník konania navrhujú, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu,

— uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

A – *O prípustnosti žaloby*

19 Majiteľkou spornej ochrannej známky nebola v čase podania žaloby žalobkyňa, ale Ivo-Kermartin (pozri bod 15 vyššie).

20 Dňa 4. septembra 2014 žalobkyňa predložila v prílohe K.17 repliky dokument, z ktorého vyplýva, že Ivo-Kermartin ju zmocnila, aby vystupovala v prejednávanej veci pred Všeobecným súdom v jej záujme a vo svojom vlastnom záujme.

21 V tejto súvislosti stačí pripomenúť, že súdu Únie prináleží, aby za okolností prejednávanej veci posúdil, či riadny výkon spravodlivosti odôvodňuje zamietnutie žaloby vo veci samej bez predchádzajúceho rozhodnutia o prípustnosti (rozsudok z 26. februára 2002, Rada/Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, body 51 a 52).

22 Za okolností prejednávanej veci Všeobecný súd usudzuje, že v záujme hospodárnosti konania je potrebné najprv preskúmať dôvodnosť žaloby o neplatnosť, bez toho, aby sa predtým rozhodlo o prípustnosti žaloby, pretože žaloba je v každom prípade z dôvodov uvedených nižšie nedôvodná.

B – *O dôvodnosti žaloby*

23 Na podporu svojej žaloby žalobkyňa uvádza tri žalobné dôvody, z ktorých prvý je založený na porušení článku 75 druhej vety nariadenia č. 207/2009, druhý na porušení článku 76 uvedeného nariadenia a tretí na porušení článku 52 ods. 1 písm. b) tohto nariadenia.

24 Tvrdeniami uvedenými v rámci týchto troch žalobných dôvodov, ktoré sa čiastočne prekrývajú, žalobkyňa zamýšľa spochybniť záver odvolacieho senátu, podľa ktorého Copernicus nekonala pri podávaní prihlášky spornej ochrannej známky v dobrej viere. Tieto tvrdenia sa týkajú záveru odvolacieho senátu, podľa ktorého sa vzhľadom na všetky okolnosti týkajúce sa tejto prihlášky malo rozhodnúť, že Copernicus nekonala v dobrej viere. Žalobkyňa tiež uvádza tvrdenia smerujúce k spochybneniu dôvodnosti zistení odvolacieho senátu, ktoré sa týkajú existencie takýchto okolností, ako aj tvrdenia založené na tom, že sám vedľajší účastník konania nekonal v dobrej viere a že odvolací senát túto okolnosť nezohľadnil.

25 Vzhľadom na podstatu žalobných dôvodov, ktoré uviedla žalobkyňa, a po tom, čo boli pripomenuté relevantné ustanovenia a judikatúra, je potrebné preskúmať jej tvrdenia smerujúce k vyvráteniu zistení odvolacieho senátu v súvislosti s okolnosťami týkajúcimi sa prihlášky spornej ochrannej známky, následne tvrdenia týkajúce sa záveru odvolacieho senátu, pokiaľ ide o to, že Copernicus nekonala v dobrej viere, a napokon tvrdenia založené na tom, že odvolací senát dostatočne nezohľadnil to, že vedľajší účastník konania nekonal v dobrej viere.

1. *O relevantných ustanoveniach a judikatúre*

26 Režim zápisu ochrannej známky Európskej únie sa zakladá na zásade „prvého prihlasovateľa“, stanovenej v článku 8 ods. 2 nariadenia č. 207/2009. Podľa tejto zásady možno označenie zapísať ako ochrannú známku Európskej únie iba vtedy, ak jeho zápisu nebráni skoršia ochranná známka [pozri rozsudok z 11. júla 2013, SA.PAR./ÚHVT – Salini Costruttori (GRUPPO SALINI), T-321/10, EU:T:2013:372, bod 17 a citovanú judikatúru].

27 Uplatnenie tejto zásady je však podmienené najmä v článku 52 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 207/2009, podľa ktorého sa má ochranná známka Európskej únie vyhlásiť za neplatnú na základe návrhu podaného EUIPO alebo na základe vzájomného návrhu v konaní o porušení práv, ak prihlasovateľ nekonal pri podávaní prihlášky ochrannej známky v dobrej viere (pozri rozsudok z 11. júla 2013, GRUPPO SALINI, T-321/10, EU:T:2013:372, bod 18 a citovanú judikatúru).

28 Pojem nekonanie v dobrej viere uvedený v článku 52 ods.1 písm. b) nariadenia č. 207/2009 sa vzťahuje na subjektívnu pohnútku osoby podávajúcej prihlášku ochrannej známky, t. j. na nečestný úmysel alebo iný nepoctivý dôvod. Tento pojem zahrnuje správanie, ktoré sa odchyľuje od uznávaných zásad etického správania alebo poctivých zvykov v priemysle alebo obchode [pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. februára 2012, Peeters Landbouwmachines/ÚHVT – Fors MW (BIGAB), T-33/11, EU:T:2012:77, body 35 až 38, a návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Sharpston vo veci Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:148, bod 60].

29 Na účely posúdenia toho, či prihlasovateľ nekonal v dobrej viere, je potrebné najmä preskúmať, či zamýšľa používať prihlasovanú ochrannú známku. V tomto kontexte treba pripomenúť, že základnou funkciou ochrannej známky je zaručiť spotrebiteľovi alebo konečnému používateľovi totožnosť pôvodu tovaru alebo dotknutej služby, a zároveň mu umožniť odlíšiť tento tovar alebo túto službu bez možnej zámeny od tovarov alebo služieb iného pôvodu (rozsudok z 11. júna 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, bod 45).

30 Úmysel brániť tretej osobe v predaji určitého tovaru môže byť za určitých okolností znakom toho, že prihlasovateľ nekoná v dobrej viere. O takýto prípad ide najmä vtedy, ak sa následne ukáže, že tento prihlasovateľ si dal zapísať určité označenie ako ochrannú známku Európskej únie bez toho, aby zamýšľal toto označenie používať, teda výlučne s cieľom zabrániť vstupu tretej osoby na trh [rozsudky z 11. júna 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, body 43 a 44, a z 8. mája 2014, Simca Europe/ÚHVT – PSA Peugeot Citroën (Simca), T-327/12, EU:T:2014:240, bod 37].

31 Úmysel prihlasovateľa v relevantnom okamihu predstavuje subjektívny prvok, ktorý treba posúdiť pri zohľadnení všetkých relevantných faktorov, ktoré sa týkajú prejednávanej veci a ktoré existujú v čase podania prihlášky na účely zápisu označenia ako ochrannej známky Európskej únie. Táto pohnútka sa obvykle preukazuje odkazom na objektívne kritériá, ktorých súčasťou je najmä obchodná logika, do ktorej patrí podanie prihlášky (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. júna 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, body 37, 42 a 53).

32 V rámci globálneho posúdenia vykonaného na základe článku 52 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 207/2009 možno tiež zohľadniť pôvod sporného označenia a jeho používanie od jeho vytvorenia, obchodnú logiku, ktorá viedla k podaniu prihlášky na účely zápisu tohto označenia ako ochrannej známky Európskej únie, ako aj chronológiu udalostí, ktoré charakterizujú uvedené podanie (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. februára 2012, BIGAB, T-33/11, EU:T:2012:77, body 21 až 23).

33 Prihlasovateľovi, ktorý zamýšľa vychádzať z tohto dôvodu absolútnej neplatnosti, prináleží preukázať okolnosti, ktoré umožňujú prijať záver, že majiteľ ochrannej známky Európskej únie nekonal pri podávaní prihlášky tejto ochrannej známky v dobrej viere (rozsudok z 11. júla 2013, GRUPPO SALINI, T-321/10, EU:T:2013:372, bod 18).

34 Práve vzhľadom na tieto ustanovenia a túto judikatúru je potrebné preskúmať tvrdenia žalobkyne.

2. *O tvrdeniach týkajúcich sa zistení odvolacieho senátu v súvislosti s okolnosťami sprevádzajúcimi prihlášku spornej ochrannej známky*

35 V napadnutom rozhodnutí odvolací senát konštatoval, že prihláška spornej ochrannej známky patrí do zneužívajúcej stratégie podávania prihlášok ochranných známok, ktorej účelom je uplatniť právo prednosti pre prihlášku ochrannej známky Európskej únie obídením šesťmesačnej lehoty na zváženie stanovenej v článku 29 ods. 1 nariadenia č. 207/2009 a päťročnej dodatočnej lehoty stanovenej v článku 51 ods. 1 písm. a) tohto nariadenia. Prihláška spornej ochrannej známky bola podaná výlučne s cieľom získať možnosť podať námietku proti prihláške ochrannej známky Európskej únie LUCEA LED podanej vedľajším účastníkom konania a získať z tejto námietky ekonomické výhody. Stratégia podania, do ktorej patrí prihláška spornej ochrannej známky, nebola vo vzťahu k tretím osobám transparentná.

36 Žalobkyňa sa domnieva, že tieto zistenia vyplývajú z nesprávneho posúdenia.

a) O zistení, podľa ktorého prihláška spornej ochrannej známky patrí do zneužívajúcej stratégie podávania prihlášok

37 Ako bolo uvedené v bode 35 vyššie, prvou okolnosťou, ktorú zohľadnil odvolací senát, je že prihláška spornej ochrannej známky patrí do zneužívajúcej stratégie podávania prihlášok ochranných známok, ktorej účelom je uplatniť právo prednosti pre prihlášku ochrannej známky Európskej únie obídením šesťmesačnej lehoty na zváženie, ako aj päťročnej dodatočnej lehoty a poskytnúť pánovi A., zástupcovi žalobkyne, blokujúce postavenie na účely namietania voči prihláškam ochranných známok, ktoré podali tretie osoby.

38 Odvolací senát preukázala existenciu takejto stratégie najmä v bodoch 20, 25, 31, 32, 35 a 41 napadnutého rozhodnutia. Odvolací senát v bode 20 napadnutého rozhodnutia uviedol, že Copernicus je spoločnosťou s väzbou na pána A. a že na účely posúdenia toho, či táto spoločnosť nekonala v dobrej viere, bolo potrebné zohľadniť nielen jej vlastné správanie, ale aj správanie pána A., ako aj správanie všetkých ďalších spoločností, ktoré boli s touto spoločnosťou prepojené. Podľa odvolacieho senátu prostredníctvom týchto spoločností pán A. uplatňoval stratégiu podávania prihlášok zahrnujúcu vysoký počet prihlášok, pričom mu môže byť pripísaných 2 392 prihlášok nemeckých ochranných známok a približne 750 prihlášok rakúskych ochranných známok, z ktorých maximálne jedna bola zapísaná v každej krajine (bod 25 napadnutého rozhodnutia). Odvolací senát najmä v bodoch 25, 35 a 41 napadnutého rozhodnutia uviedol, že všetky tieto prihlášky boli podané výlučne s cieľom uplatniť následne právo prednosti pre jednu ochrannú známku Európskej únie. Stratégia pána A. spočívala v podávaní nekonečného reťazca prihlášok národných ochranných známok bez zaplatenia poplatkov za ich podanie. V prípade, že by tretia osoba podala prihlášku totožnej alebo podobnej ochrannej známky, pán A. by tak podal prihlášku ochrannej známky Európskej únie a pre túto ochrannú známku by uplatnil právo prednosti, pričom by sa opieral o posledný článok reťazca prihlášok národných ochranných známok. Následne by voči prihláškam tretích osôb podal námietky s tým, že by sa opieral o túto prihlášku. V bodoch 31 a 32 napadnutého rozhodnutia odvolací senát usúdil, že keďže tento prípad sa vyskytol v konaní pred uvedeným odvolacím senátom iba vo veciach, na ktorých sa pán A. zúčastnil, nešlo iba o náhodu, ale o dôsledok stratégie podávania prihlášok, ktorú uplatňoval pán A.

39 Odvolací senát najmä v bodoch 27 až 29, 33, 35, 36 a 43 napadnutého rozhodnutia uviedol dôvody, pre ktoré usúdil, že prihláška spornej ochrannej známky patrí do tejto zneužívajúcej stratégie podávania prihlášok. V bodoch 27 až 29 napadnutého rozhodnutia tak uviedol, že od roku 2003 bolo označenie LUCEO prihlasované ako národná ochranná známka tak v Rakúsku, ako aj v Nemecku, a že od roku 2005 dochádzalo k podávaniu prihlášok v polročnom intervale podľa schémy „v marci v Rakúsku a v septembri v Nemecku“. Tento polročný interval presne zodpovedal šesťmesačnej lehote na

zváženie na účely uplatnenia práva prednosti. Tieto prihlášky boli postupne zrušené z dôvodu nezaplatenia poplatku za podanie. Odvolací senát najmä v bode 33 napadnutého rozhodnutia konštatoval, že Copernicus až po tom, čo vedľajší účastník konania podal prihlášku ochrannej známky Európskej únie LUCEA LED, podala prihlášku spornej ochrannej známky a uplatnila právo prednosti pre túto ochrannú známku, pričom sa oprela o posledný článok reťazca prihlášok národných ochranných známok LUCEO, a to o prihlášku rakúskej ochrannej známky podanej 16. marca 2009. Odvolací senát z toho vyvodil, že cieľom, ktorý pán A. sledoval vytváraním reťazca jednotlivých prihlášok národných ochranných známok LUCEO, bolo získať možnosť uplatniť právo prednosti pre spornú ochrannú známku aj niekoľko rokov po podaní prvej prihlášky označenia LUCEO ako národnej ochrannej známky, hoci článok 29 nariadenia č. 207/2009 stanovuje iba šesťmesačnú lehotu na zváženie. V bodoch 36 a 43 napadnutého rozhodnutia odvolací senát poukázal na to, že pán A. sám uviedol, že nezamýšľa osobne používať ochrannú známku LUCEO, a nebol schopný uviesť mená zákazníkov, ktorí o túto ochrannú známku prejavili záujem. V bodoch 35, 36 a 43 napadnutého rozhodnutia odvolací senát usúdil, že tvrdenie, podľa ktorého bola ochranná známka LUCEO „vytvorená“ prostredníctvom prihlášok národných ochranných známok, predstavuje iba obyčajnú zámienku. V tejto súvislosti na jednej strane uviedol, že konanie spočívajúce v opakovanom podávaní prihlášok národných ochranných známok bez úmyslu zaplatiť poplatky za podanie alebo dosiahnuť ich zápis nemožno považovať za vytváranie ochrannej známky, ale maximálne za nepatrnú zmenu tried v každej novej prihláške. Na druhej strane odvolací senát usúdil, že po podaní prihlášky pre už „nájdené“ označenie, v tomto prípade LUCEO, neboli na rozhodnutie o zápise označenia ako ochrannej známky Európskej únie potrebné roky na zváženie. Odvolací senát z toho vyvodil, že jediným cieľom prihlášky spornej ochrannej známky bolo „zablokovať“ prihlášku ochrannej známky Európskej únie LUCEA LED, ktorú podal vedľajší účastník konania.

40 Žalobkyňa tvrdí, že tieto úvahy odvolacieho senátu sú nesprávne. V tomto kontexte uvádza tvrdenia smerujúce k spochybneniu jednak záverov odvolacieho senátu, pokiaľ ide o existenciu zneužívajúcej stratégie podávania prihlášok, ktorú uplatňoval pán A., a jednak záveru, podľa ktorého prihláška spornej ochrannej známky patrila do tejto stratégie.

O existencii zneužívajúcej stratégie podávania prihlášok

41 Žalobkyňa spochybňuje záver odvolacieho senátu, pokiaľ ide o existenciu zneužívajúcej stratégie podávania prihlášok uplatňovanej pánom A., ako je opísaná v bode 38 vyššie. V tomto kontexte na jednej strane tvrdí, že na rozdiel od zistení odvolacieho senátu pán A. sledoval legitímny obchodný model, a to model agentúry pre ochranné známky. Na druhej strane tvrdí, že závery, ktoré odvolací senát vyvodil z existencie ďalších vecí, ktoré boli pred ním prejednávané a ktorých sa zúčastnil pán A., sú nesprávne.

– O tvrdeniach založených na legitímnej povahe obchodného modelu uplatňovaného pánom A.

42 Žalobkyňa tvrdí, že odvolací senát nemal z počtu prihlášok národných ochranných známok, ktoré môžu byť pripísané pánovi A., vyvodiť, že tieto prihlášky boli podané jedine cieľom následne uplatniť právo prednosti pre prihlášku ochrannej známky Európskej únie. Naproti tomu vysoký počet týchto prihlášok predstavuje priamy dôsledok jeho legitímnej činnosti ako agentúry pre ochranné známky, ktorá spočíva vo vytváraní portfólia ochranných známok určených na predaj tretím osobám, čo odvolací senát dostatočne nezohľadnil. Prihlášky národných ochranných známok boli súčasťou procesu vytvárania ochranných známok.

43 EUIPO a vedľajší účastník spochybňujú tieto tvrdenia.

44 V prvom rade v tejto súvislosti treba uviesť, že žalobkyňa neuvádza tvrdenie smerujúce k vyvráteniu záveru odvolacieho senátu, podľa ktorého na účely posúdenia toho, či Copernicus nekonala v dobrej viere, bolo potrebné zohľadniť nielen jej vlastné správanie, ale aj správanie pána A., ako aj správanie všetkých ďalších spoločností, ktoré boli so spoločnosťou Copernicus prepojené.

45 V druhom rade treba konštatovať, že v bode 34 napadnutého rozhodnutia odvolací senát uviedol, že nič nebránilo tomu, aby podnik vykonával činnosť agentúry pre ochranné známky, a teda ani tomu, aby v rámci takejto činnosti podával prihlášky pre ochranné známky, ktoré sám nezamýšľal používať, ale predávať tretím osobám. Odvolací senát však usúdil, že činnosť pána A. nemožno považovať za takúto činnosť.

46 V treťom rade treba zamietnuť tvrdenie žalobkyne založené na tom, že vytváranie reťazca prihlášok národných ochranných známok je súčasťou zámeru vytvárať ochranné známky, ktorý môže byť legitímne uskutočnený prostredníctvom agentúry pre ochranné známky.

47 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že nepochybne nič nebráni tomu, aby majiteľ platne zapísanej ochrannej známky túto ochrannú známku „vytvoril“ prostredníctvom nadväzujúcej ochrannej známky tým, že ju zmení, pokiaľ ide o označenie, zoznam dotknutých tovarov a služieb alebo geografický rozsah ochrany.

48 Ako však vyplýva zo zistení odvolacieho senátu, pán A. vytváral reťazec prihlášok národných ochranných známok, ktoré boli podávané každých šesť mesiacov, striedavo v Nemecku a Rakúsku, práve pred uplynutím šesťmesačnej lehoty na zváženie na účely uplatnenia práva prednosti pre ochrannú známku Európskej únie podľa článku 29 ods. 1 nariadenia č. 207/2009. Tieto prihlášky boli postupne zrušené z dôvodu nezaplatenia poplatku za podanie a vnútroštátne úrady pre ochranné známky sa nimi teda nezaoberali.

49 Takéto správanie nemožno považovať za legitímne obchodné správanie, ale treba ho považovať za správanie, ktoré je v rozpore s cieľmi nariadenia č. 207/2009.

50 Ako správne uviedol odvolací senát, článok 29 ods. 1 nariadenia č. 207/2009 stanovuje, že prihlasovateľ národnej ochrannej známky disponuje šesťmesačnou lehotou na zváženie, aby sa rozhodol, či zároveň podá prihlášku ochrannej známky Európskej únie pre tú istú ochrannú známku a pre tovary alebo služby, ktoré sú totožné s tými, pre ktoré sa prihláška podala. Pokiaľ ide o článok 51 ods. 1 písm. a) uvedeného nariadenia, ten stanovuje, že práva majiteľa ochrannej známky Európskej únie sa vyhlásia za zrušené na základe návrhu podaného EUIPO alebo na základe vzájomného návrhu v konaní o porušení, ak sa ochranná známka nepretržite počas piatich rokov riadne nepoužívala v Únii v súvislosti s tovarmi alebo so službami, pre ktoré bola zapísaná, a pre jej nepoužívanie neexistujú žiadne náležité dôvody.

51 Je však potrebné konštatovať, že cieľom postupného vytvárania reťazca prihlášok národných ochranných známok pre to isté označenie pre tovary a služby patriace do tried, ktoré sú čiastočne totožné, je poskytnúť pánovi A. blokujúce postavenie. V prípade, že tretia osoba totiž podá prihlášku totožnej alebo podobnej ochrannej známky Európskej únie, pán A. podá prihlášku ochrannej známky Európskej únie, uplatní právo prednosti pre túto ochrannú známku, pričom sa oprie o posledný článok reťazca prihlášok národných ochranných známok a podá námietku, pričom vychádza z uvedenej prihlášky ochrannej známky Európskej únie. Cieľom postupného vytvárania reťazca prihlášok národných ochranných známok je teda poskytnúť pánovi A. blokujúce postavenie na obdobie, ktoré presahuje šesťmesačnú lehotu na zváženie stanovenú v článku 29 ods. 1 nariadenia č. 207/2009 a takisto päťročnú dodatočnú lehotu stanovenú v článku 51 ods. 1 písm. a) uvedeného nariadenia.

52 Je preto potrebné konštatovať, že nielen stratégia podávania prihlášok uplatňovaná pánom A. nie je v súlade s cieľmi sledovanými nariadením č. 207/2009, ale že táto stratégia pripomína prípad „zneužitia práva“, ktoré sa vyznačuje okolnosťami, keď po prvé aj napriek formálnemu dodržaniu podmienok stanovených právnou úpravou Únie cieľ tejto právnej úpravy nebol dosiahnutý, a po druhé existuje zámer získať výhodu vyplývajúcu z uvedenej právnej úpravy tým, že sa umelo vytvárajú podmienky potrebné na jej získanie (rozsudky zo 14. decembra 2000, Emsland-Stärke, C-110/99, EU:C:2000:695, body 52 a 53, a z 21. júla 2005, Eichsfelder Schlachtbetrieb, C-515/03, EU:C:2005:491, bod 39).

53 V štvrtom rade v rozsahu, v akom žalobkyňa tvrdí, že tretím osobám predáva ochranné známky patriace do jej portfólia, treba pripomenúť, že v bodoch 36 a 43 napadnutého rozhodnutia odvolací senát konštatoval, že existencia tretích osôb, ktoré sa zaujímajú o prihlášky národných ochranných známok podané žalobkyňou, nemohla byť preukázaná a že žalobkyňa neuviedla nijaké tvrdenie, ktoré by tento záver spochybnilo. V každom prípade treba uviesť, že ak by cieľom pána A. bolo iba rozšíriť jeho portfólio ochranných známok Európskej únie a národných ochranných známok, mohol nechať zapísať len takéto ochranné známky namiesto vytvárania reťazca prihlášok národných ochranných známok, ktoré neboli preskúmanú a boli postupne zrušené z dôvodu, že nezaplatil poplatok za podanie.

54 V dôsledku toho treba prijať záver, že odvolací senát správne usúdil, že kroky pána A. a spoločností, ktoré sú s ním prepojené, nemožno považovať za činnosť, ktorú by mohla legitímne vykonávať agentúra pre ochranné známky, avšak ich cieľom bolo poskytnúť pánovi A. blokujúce postavenie na obdobie presahujúce šesťmesačnú lehotu na zváženie stanovenú v článku 29 ods. 1 nariadenia č. 207/2009 a päťročnú dodatočnú lehotu stanovenú v článku 51 ods. 1 písm. a) tohto nariadenia.

55 Nijaké z ďalších tvrdení predložených žalobkyňou nemôže spochybniť tento záver.

56 V prvom rade treba zamietnuť tvrdenie žalobkyne založené na tom, že počet prihlášok v skutočnosti nezodpovedal počtu jednotlivých prihlásených ochranných známok, ktorý bol oveľa nižší. Toto tvrdenie potvrdzuje skôr závery odvolacieho senátu. Na vykonávanie legitímnej činnosti agentúry pre ochranné známky totiž nebolo potrebné podávať väčší počet prihlášok pre tú istú ochrannú známku, ako to urobil pán A.

57 V druhom rade žalobkyňa tvrdí, že veľká časť „vytvorených ochranných známok“ bola skutočne zapísaná. Na rozdiel od tvrdení vedľajšieho účastníka konania pán A. a spoločnosti, ktoré sú s ním prepojené, neboli majiteľmi 90, ale vlastnili 200 zapísaných ochranných známok Európskej únie. Pán A. sa v rozsahu, v akom to bolo z právneho a ekonomického hľadiska možné, pravidelne usiloval o dosiahnutie úplného zápisu pre všetky ochranné známky, ktoré vytvoril.

58 Po prvé v tejto súvislosti, pokiaľ ide o tvrdenie založené na tom, že pán A. sa usiloval o zápis všetkých ochranných známok, ktoré vytvoril, stačí uviesť, jednak že podľa zistení odvolacieho senátu nebola veľká časť prihlášok, ktorá môže byť pánovi A. pripísaná, preskúmaná a úspešná z dôvodu, že poplatky za podanie neboli zaplatené, a jednak že žalobkyňa tieto zistenia zásadne nespochybnila.

59 Po druhé ani skutočnosť, že určitý počet ochranných známok bol napokon zapísaný na meno pána A. alebo spoločností, ktoré sú s ním prepojené, nespochybňuje úvahy odvolacieho senátu. Zneužívajúca stratégia podávania prihlášok, na ktorú poukázal odvolací senát, totiž znamená, že v okamihu, keď sa pán A. rozhodne využiť svoje blokujúce postavenie, podá prihlášku ochrannej známky Európskej únie, pričom uplatní právo prednosti na základe posledného článku reťazca prihlášok národných ochranných známok.

60 Po tretie, pokiaľ ide o presný počet ochranných známok, ktoré mohli byť pripísané pánovi A. alebo spoločnostiam, ktoré sú s ním prepojené, treba uviesť, že závery odvolacieho senátu sa zakladajú na porovnaní na jednej strane počtu prihlášok a na druhej strane počtu zapísaných ochranných známok.

Pritom aj za predpokladu, že by bolo zapísaných 200 ochranných známok, ako tvrdí žalobkyňa, rozdiel medzi počtom prihlášok národných ochranných známok, t. j. viac ako 3 000, a počtom ochranných známok, ktoré boli napokon zapísané, zostáva značný. V každom prípade treba konštatovať, že žalobkyňa nepredložila nijaký dôkaz, ktorý by preukazoval, že v čase prijatia napadnutého rozhodnutia mohlo byť 200 zapísaných ochranných známok pripísaných pánovi A.

61 Tieto tvrdenie musia byť teda zamietnuté.

62 V treťom rade ani tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého sa v prihláškach ochranných známok čiastočne nepokračovalo z dôvodu, že trh nezaznamenal všeobecne očakávaný vývoj, alebo preto, že sa ukázalo, že zvolený názov nebol pre dotknuté tovary alebo služby vhodný, nemôže preukázať nesprávne posúdenie, ktorým by boli dotknuté závery odvolacieho senátu. To isté platí aj v prípade tvrdenia založeného na skutočnosti, že v určitých odvetviach je ťažké nájsť slovné označenie, ktoré nekoliduje so skoršími právami. Tieto tvrdenia totiž nemôžu odôvodniť vytváranie reťazca prihlášok národných ochranných známok pre to isté označenie.

63 V dôsledku toho treba zamietnuť všetky tvrdenia žalobkyne založené na tom, že vysoký počet prihlášok nemeckých a rakúskych ochranných známok, ktorý možno pripísať pánovi A., môže byť odôvodnení legitímnym obchodným modelom, ktorý sledoval.

– O ďalších veciach týkajúcich sa pána A., ktoré zohľadnil odvolací senát

64 Žalobkyňa tvrdí, že záver odvolacieho senátu, podľa ktorého situácia, ktorá sa pred ním vyskytla v prejednávanej veci (body 38 a 39 vyššie), nebola výsledkom náhody, je nesprávny. Na úvod vo všetkých piatich veciach uvedených odvolacím senátom pán sa A. dozvedel o podaní prihlášky ochrannej známky Európskej únie treťou osobou až po tom, čo sám podal prihlášku ochrannej známky Európskej únie. Následne samotný odvolací senát spomenul ďalšie tri veci, v rámci ktorých pán A. založil svoju námietku na ochrannej známke, ktorá bola v čase podania prihlášky treťou osobou už zapísaná. Navyše existencia týchto troch vecí preukazuje, že pán A. nečakal na podanie prihlášky totožnej alebo podobnej ochrannej známky treťou osobou pred tým, ako sám podal prihlášku ochrannej známky Európskej únie a uplatnil právo prednosti pre túto ochrannú známku na základe prihlášky národnej ochrannej známky. Okrem toho počet vecí spomínaných odvolacím senátom je obmedzený oproti počtu prihlášok ochranných známok podaných od začiatku roka 2001 a oproti počtu viac ako 200 zapísaných ochranných známok Európskej únie. Päť konaní spomínaných odvolacím senátom boli navyše výnimkami a išlo o náhodu. Napokon podľa článku 75 druhej vety nariadenia č. 207/2009 odvolací senát mal pred prijatím napadnutého rozhodnutia vypočuť v tejto súvislosti žalobkyňu.

65 EUIPO a vedľajší účastník konania spochybňujú tieto tvrdenia.

66 V prvom rade je potrebné skúmať výhradu založenú na porušení práva byť vypočutý.

67 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa článku 75 druhej vety nariadenia č. 207/2009 môžu byť rozhodnutia EUIPO založené iba na dôvodoch, ku ktorým mali účastníci konania možnosť predložiť pripomienky.

68 Pokiaľ však ide o tri veci týkajúce sa ochranných známok VORTEX, ROCKY a FORERUNNER, ktoré odvolací senát spomenul v bodoch 31 a 32 napadnutého rozhodnutia, treba konštatovať, že v návrhu na vyhlásenie neplatnosti z 2. mája 2011 vedľajší účastník konania uviedol, že pán A. sa podieľal na kolízii ochranných známok a systematicky uplatňoval právo prednosti pre prihlášky ochranných známok Európskej únie, pričom sa opieral o prihlášky národných ochranných známok. V tomto kontexte v prílohách 4c a 6 uvedeného návrhu odkazuje na veľký počet označení, ktorých sa táto prax

týkala a medzi ktoré patria označenia VORTEX, ROCKY a FORERUNNER. Vo vzťahu k týmto ochranným známkam tak žalobkyňa a jej predchodcovia mali príležitosť vyjadriť počas konania pred EUIPO.

69 V rozsahu, v akom žalobkyňa tvrdí, že ak by vedela, že odvolací senát v napadnutom rozhodnutí zohľadní tieto prihlášky ochranných známok ako nepriame dôkazy o tom, že Copernicus nekonala v dobrej viere, o to viac by sa v tejto súvislosti vyjadrila, stačí pripomenúť, že právo byť vypočutý v zmysle článku 75 druhej vety nariadenia č. 207/2009 sa vzťahuje aj na skutkové a právne okolnosti, ktoré tvoria základ rozhodovacieho aktu, ale nie na konečné stanovisko, ktoré správny orgán zamýšľa prijať [pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. septembra 2006, L & D/ÚHVT – Sämann (Aire Limpio), T-168/04, EU:T:2006:245, bod 116]. Preto aj toto tvrdenie treba zamietnuť.

70 V druhom rade treba preskúmať tvrdenie žalobkyne založené na tom, že situácia, ktorá nastala v prejednávanej veci a v troch veciach týkajúcich sa ochranných známok VORTEX, ROCKY a FORERUNNER, bola výsledkom náhody, keďže pán A. v čase podania prihlášky nevedel o prihláškach tretích osôb.

71 V tejto súvislosti treba uviesť, že podľa článku 29 nariadenia č. 207/2009 prihlasovateľ národnej ochrannej známky nepochybne môže počas šesťmesačnej lehoty na zváženie odo dňa podania tejto prihlášky uplatniť právo prednosti pre prihlášku ochrannej známky Európskej únie. Teoreticky je teda možné, že počas tejto lehoty na zváženie tretia osoba požiada o zápis totožného alebo podobného označenia ako ochrannej známky Európskej únie a prihlasovateľ národnej ochrannej známky sa bez toho, aby o tejto prihláške vedel, tiež rozhodne podať prihlášku ochrannej známky Európskej únie a uplatniť pre ňu právo prednosti.

72 Ako však bolo uvedené v bodoch 42 až 63 vyššie, za okolnosti prejednávanej veci odvolací senát správne usúdil, že cieľom vytvárania reťazca prihlášok národných ochranných známok, ktoré uskutočňoval pán A., bolo, aby získal blokujúce postavenie, ktoré využíval na podávanie námietok voči prihláškam tretích osôb. Za týchto okolností a vzhľadom na skutočnosť, že táto situácia nastala len vo veciach, ktorých sa zúčastnil pán A., odvolací senát správne usúdil, že nešlo o výsledok náhody.

73 Nijaké iné z tvrdení uvedených žalobkyňou nemôže vyvrátiť tento záver.

74 Po prvé žalobkyňa tvrdí, že na rozdiel od zistení odvolacieho senátu pán A. v určitých prípadoch založil námietku na už zapísaných ochranných známkach Európskej únie.

75 Toto tvrdenie treba zamietnuť, pokiaľ ide o veci týkajúce sa ochranných známok VORTEX, ROCKY a FORERUNNER, ktoré odvolací senát uviedol v napadnutom rozhodnutí. V rámci týchto vecí sa totiž námietka zakladala na neskorších prihláškach ochranných známok, avšak uplatňovalo sa v nej právo prednosti na základe skoršej prihlášky ochrannej známky.

76 Vo veci týkajúcej sa ochrannej známky ROCKY (R 2147/2010-4) a vo veci týkajúcej sa ochrannej známky VORTEX (R 512/2011-4) sa tak námietka zakladala na neskorších prihláškach ochranných známok Európskej únie, ale uplatňovala sa v nej prednosť na základe skorších prihlášok nemeckých ochranných známok.

77 Pokiaľ ide o vec FORERUNNER (R 2000/2010-4), treba uviesť, že v tejto veci sa námietka nepochybne zakladala na prihláške rakúskej ochrannej známky a nie na prihláške ochrannej známky Európskej únie. Išlo však o veľmi porovnateľný prístup, ako je ten, ktorý sa sleduje v prejednávanej veci, pričom jediný rozdiel spočíva v skutočnosti, že žalobkyňa založila námietku priamo na prihláške rakúskej ochrannej známky namiesto toho, aby ju založila na prihláške ochrannej známky Európskej únie a uplatnila právo prednosti na základe tejto prihlášky národnej ochrannej známky.

78 V tomto kontexte treba zamietnuť tvrdenie žalobkyne založené na tom, že v inej veci, ktorá sa týka tiež ochrannej známky VORTEX (R 1496/2011-4), sa námietka zakladala na zapísanej ochrannej známke Európskej únie. V tejto súvislosti stačí konštatovať, že v tejto veci bola uvedená ochranná známka už zapísaná z dôvodu stratégie podávania prihlášok, ktorú uplatňoval pán A. v skoršej veci uvedenej v bode 76 vyššie (R 512/2011-4). V dôsledku toho toto tvrdenie nemôže preukázať, že pokiaľ ide o ochrannú známku Európskej únie VORTEX, pán A. neuplatnil svoju zneužívajúcu stratégiu podávania prihlášok.

79 Po druhé žalobkyňa tvrdí, že počet vecí uvedených odvolacím senátom je obmedzený. V tejto súvislosti treba na jednej strane uviesť, že keďže odvolací senát konštatoval, že predmetný prípad sa v konaní pred ním nevyskytol, s výnimkou vecí, ktorých sa zúčastnil pán A., skutočnosť, že počet vecí uvedených odvolacím senátom je obmedzený, nestačí na spochybnenie jeho záveru, podľa ktorého nemohlo ísť o výsledok náhody. Na druhej strane za predpokladu, že v iných prípadoch by žalobkyňa prípadne založila námietku na ochrannej známke, ktorá bola zapísaná bez toho, aby sa tento zápis považoval za zneužívajúcu stratégiu podávania prihlášok, ktorú identifikoval odvolací senát, táto skutočnosť by nemohla spochybniť jeho záver, podľa ktorého v prípade ochranných známok VORTEX, ROCKY, FORERUNNER a spornej ochrannej známky pán A. takúto stratégiu uplatnil.

80 Keďže záver odvolacieho senátu, podľa ktorého situácia, o ktorú ide v prejednávanej veci, nebola výsledkom náhody, možno potvrdiť na základe jeho úvah týkajúcich sa ochranných známok VORTEX, ROCKY a FORERUNNER, tvrdenia žalobkyne týkajúce sa dodatočných úvah odvolacieho senátu v súvislosti s ochrannými známkami ANDROMEDA a DORADO JUMP IN THE AIR možno zamietnuť ako neúčinné. Aj za predpokladu, že by boli tieto tvrdenia dôvodné, nemožno nimi spochybniť záver odvolacieho senátu, podľa ktorého situácia, ktorá sa pred ním vyskytla, nebola výsledkom náhody.

81 V dôsledku toho všetky tvrdenia týkajúce sa konštatovania odvolacieho senátu, podľa ktorého pán A. uplatňoval stratégiu podávania prihlášok s cieľom podávať námietky voči prihláškam tretích osôb, musia byť zamietnuté.

O prihláške spornej ochrannej známky

82 Žalobkyňa tiež spochybňuje dôvodnosť záveru odvolacieho senátu, podľa ktorého prihláška spornej ochrannej známky patrí do vyššie uvedenej zneužívajúcej stratégie podávania prihlášok.

83 V tomto kontexte treba pripomenúť, že ako bolo uvedené v bode 39 vyššie, zo zistení odvolacieho senátu vyplýva, že od roku 2005 vytváral pán A. reťazec prihlášok nemeckých a rakúskych ochranných známok LUCEO pri dodržiavaní polročného intervalu, a to „v marci v Rakúsku a v septembri v Nemecku“. Podľa odvolacieho senátu Copernicus podala prihlášku spornej ochrannej známky v reakcii na prihlášku ochrannej známky Európskej únie LUCEA LED, ktorú podal vedľajší účastník konania, pričom jediným cieľom prihlášky spoločnosti Copernicus bolo podať námietku voči zápisu ochrannej známky Európskej únie LUCEA LED. V tomto kontexte odvolací senát zohľadnil najmä okolnosti, podľa ktorých jednak až do podania prihlášky ochrannej známky Európskej únie LUCEA LED vedľajším účastníkom konania pán A. iba vytváral reťazec prihlášok národných ochranných známok LUCEO, zatiaľ čo po uvedenom podaní pán A. podal prihlášku spornej ochrannej známky a založil na nej námietku, a jednak takýto postup zodpovedal jeho zneužívajúcej stratégii podávania prihlášok.

84 Žalobkyňa sa domnieva, že tieto úvahy sú nesprávne. Cieľom prihlášky spornej ochrannej známky nebolo „zablokovať“ prihlášku ochrannej známky Európskej únie LUCEA LED, ktorú podal vedľajší účastník konania.

85 V prvom rade žalobkyňa poukazuje na skutočnosť, že prihláška spornej ochrannej známky bola iba prejavom legitímneho obchodného modelu uplatňovaného pánom A., ktorý spočíva vo vytváraní portfólia ochranných známok Európskej únie s cieľom ich následného predaja tretím osobám. Pán A. vytvoril spornú ochrannú známku prostredníctvom prihlášok národných ochranných známok tým, že pred jej zaradením do svojho portfólia v rozšírenej a aktualizovanej forme zmenil zoznam tovarov a služieb, pre ktoré bola podaná prihláška.

86 EUIPO a vedľajší účastník konania spochybňujú tieto tvrdenia.

87 V tejto súvislosti treba uviesť, po prvé že v bodoch 36 a 43 napadnutého rozhodnutia odvolací senát poukázal na to, že pán A. sám uviedol, že nezamýšľa osobne používať spornú ochrannú známku, a nemohol uviesť mená zákazníkov, ktorí o ňu prejavili záujem. Pán A. neuvádza nijaké tvrdenie, ktoré by preukázalo, že tento záver je nesprávny.

88 Po druhé žalobkyňa neuviedla nijaké tvrdenie, ktoré by preukázalo, že vytváranie reťazca prihlášok národných ochranných známok LUCEO bolo opodstatnené z hľadiska uplatňovania legitímneho obchodného modelu. Naproti tomu, ako bolo uvedené v bodoch 46 až 52 vyššie, nielenže nemožno kroky pána A. považovať za vytváranie spornej ochrannej známky, ale navyše ich cieľom bolo monopolizovať označenie LUCEO obídením šesťmesačnej lehoty stanovenej v článku 29 ods. 1 nariadenia č. 207/2009 a päťročnej dodatočnej lehoty stanovenej v článku 51 ods. 1 písm. a) tohto nariadenia.

89 Toto tvrdenie treba preto zamietnuť.

90 V druhom rade žalobkyňa tvrdí, že v čase, keď Copernicus podala prihlášku spornej ochrannej známky alebo rakúskej ochrannej známky LUCEO, nevedela o prihláške ochrannej známky LUCEA LED, a teda medzi týmito dvomi prihláškami neexistovalo nijaké prepojenie.

91 EUIPO a vedľajší účastník konania spochybňujú tieto tvrdenia.

92 V tejto súvislosti treba na úvod konštatovať, že tvrdenie žalobkyne založené na nevedomosti spoločnosti Copernicus sa týka subjektívneho prvku súvisiaceho so zámerom prihlasovateľa v čase podania prihlášky. V súlade s judikatúrou citovanou v bode 31 vyššie však skutočnosť, že prihlasovateľ nekonal v dobrej viere, treba preukázať odkazom na objektívne kritériá.

93 Treba tiež konštatovať, že odvolací senát preukázal existenciu objektívnych okolností svedčiacich výrazne v prospech toho, že prihláška spornej ochrannej známky bola podaná v reakcii na podanie prihlášky ochrannej známky Európskej únie LUCEA LED vedľajším účastníkom.

94 Práve vzhľadom na túto judikatúru a tieto okolnosti treba preskúmať tvrdenia, ktoré uvádza žalobkyňa na účely preukázania neexistencie spojitosti medzi podaním prihlášky ochrannej známky LUCEA LED vedľajším účastníkom a podaním prihlášky spornej ochrannej známky spoločnosťou Copernicus.

95 Po prvé žalobkyňa tvrdí, že v čase podania prihlášky rakúskej ochrannej známky LUCEO vedľajší účastník ešte nepodal prihlášku ochrannej známky Európskej únie LUCEA LED a Copernicus teda o tom nemohla vedieť.

96 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že ako bolo uvedené v bodoch 38 a 41 až 81 vyššie, podľa zneužívajúcej stratégie podávania prihlášok uplatňovanej pánom A. boli prihlášky nemeckých a rakúskych ochranných známok podávané s cieľom poskytnúť pánovi A. blokujúce postavenie, ktoré využíval, aby podával námietky voči prípadným prihláškam totožných alebo podobných označení, ktoré podali tretie osoby.

97 V dôsledku toho okolnosť, že Copernicus alebo pán A. nevedeli o existencii prihlášky ochrannej známky Európskej únie LUCEA LED v čase, keď podali prihlášku rakúskej ochrannej známky LUCEO, nebráni konštatovaniu, podľa ktorého bola prihláška spornej ochrannej známky, v prípade ktorej sa uplatňovalo právo prednosti na základe prihlášky rakúskej ochrannej známky LUCEO, podaná v reakcii na prihlášku ochrannej známky Európskej únie LUCEA LED.

98 Po druhé treba zamietnuť tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého poplatok za podanie prihlášky rakúskej ochrannej známky LUCEO zo 16. marca 2009 nebol zaplatený, pretože v tom čase sa pán A. už rozhodol podať prihlášku spornej ochrannej známky. V tejto súvislosti stačí konštatovať, že ani v prípade deviatich predchádzajúcich prihlášok nemeckých a rakúskych ochranných známok LUCEO pán A. nezaplatil poplatok za podanie bez toho, aby následne podal prihlášku ochrannej známky Európskej únie LUCEO na konci príslušných lehôt na zváženie.

99 Po tretie žalobkyňa tvrdí, že prihláška spornej ochrannej známky nebola podaná v reakcii na prihlášku vedľajšieho účastníka, ale z dôvodu, že sa blížil koniec lehoty na zváženie na účely uplatnenia práva prednosti pre ochrannú známku Európskej únie.

100 Ani toto tvrdenie nie je presvedčivé.

101 Na jednej strane treba uviesť, že v prípade skorších prihlášok nemeckých a rakúskych ochranných známok LUCEO pán A. nechal uplynúť šesťmesačnú lehotu na zváženie bez toho, aby podal prihlášku ochrannej známky Európskej únie, a iba podal ďalšiu prihlášku národnej ochrannej známky s cieľom zachovať svoje blokujúce postavenie.

102 Na druhej strane treba konštatovať, že prístup spočívajúci v tom, že ku koncu šesťmesačnej lehoty na zváženie sa skontrolovalo, či boli podané prihlášky totožných alebo podobných ochranných známok, dokonale zapadá do stratégie podávania prihlášok uplatňovanej pánom A. Práve účelom vytvárania reťazca prihlášok nemeckých a rakúskych ochranných známok LUCEO totiž bolo poskytnúť pánovi A. blokujúce postavenie, ktoré mu umožňovalo podať námietky voči prípadným prihláškam totožných alebo podobných označení, ktoré podali tretie osoby. Na účely využitia tohto blokujúceho postavenia alebo na účely jeho zachovania stačilo, aby sa pred uplynutím príslušnej lehoty na zváženie overilo, či tretie osoby podali prihlášky totožných alebo podobných ochranných známok.

103 Všetky tvrdenia žalobkyne smerujúce k preukázaniu, že v čase, keď Copernicus podala prihlášku spornej ochrannej známky, nevedela o prihláške ochrannej známky Európskej únie LUCEA LED, musia byť preto zamietnuté.

104 V treťom rade žalobkyňa tvrdí, že odvolací senát dostatočne nezohľadnil skutočnosť, že Copernicus mohla takisto podať námietku na základe prihlášky rakúskej ochrannej známky LUCEO zo 16. marca 2009, čo by bolo menej nákladné a istejšie.

105 EUIPO a vedľajší účastník konania spochybňujú toto tvrdenie.

106 Toto tvrdenie musí byť takisto zamietnuté.

107 Toto tvrdenie totiž nemôže spochybniť nepriame dôkazy svedčiace v prospech toho, že cieľom prihlášky spornej ochrannej známky bolo „blokovať“ prihlášku ochrannej známky Európskej únie LUCEA LED. Nepochybne žalobkyňa správne poukazuje na skutočnosť, že námietka sa mohla tiež zakladať priamo na prihláške rakúskej ochrannej známky LUCEO zo 16. marca 2009, tak ako to žalobkyňa urobila vo veci týkajúcej sa ochrannej známky FORERUNNER (R 2000/2010-4), uvedenej v bode 77 vyššie. Treba však konštatovať, že prihláška spornej ochrannej známky mohla posilniť blokujúce postavenie, ktoré mal pán A. voči vedľajšiemu účastníkovi konania, pretože ako ochranná známka Európskej únie pokrývala celú Európsku úniu a umožňovala mu teda podať námietku voči zápisu národnej ochrannej známky aj pred úradmi pre ochranné známky v členských štátoch Únie.

108 Nijaké tvrdenie uvedené žalobkyňou preto nemôže preukázať, že zistenia odvolacieho senátu, podľa ktorých prihláška spornej ochrannej známky patrila do zneužívajúcej stratégie podávania prihlášok uplatňovanej pánom A., pričom jej účelom bolo „blokovať“ prihlášku ochrannej známky Európskej únie LUCEA LED, ktorú podal vedľajší účastník konania, sú nesprávne. Naproti tomu správanie spoločnosti Copernicus týkajúce sa spornej ochrannej známky typicky preukazuje fungovanie zneužívajúcej stratégie podávania prihlášok uplatňovanej pánom A., ktorú z dôvodov uvedených v bodoch 42 až 63 vyššie nemožno považovať za stratégiu, ktorá je v súlade s cieľmi nariadenia č. 207/2009.

b) O používaní spornej ochrannej známky

109 Druhá okolnosť, ktorú odvolací senát zohľadnil, je spôsob, akým pán A. použil spornú ochrannú známku. V bodoch 36 a 43 napadnutého rozhodnutia odvolací senát poukázal na to, že na jednej strane pán A. uviedol, že sám nezamýšľa používať spornú ochrannú známku, a nemohol uviesť mená zákazníkov, ktorí o túto ochrannú známku prejavili záujem, a na druhej strane požadoval, aby vedľajší účastník konania zaplatil sumu 75 000 eur. Odvolací senát z toho vyvodil, že táto žiadosť o zaplatenie predstavovala jedinú možnosť využitia spornej ochrannej známky. V tomto kontexte uviedol, že bolo potrebné porovnať túto sumu s úradnými poplatkami, ktoré boli celkovo zaplatené v prípade spornej ochrannej známky.

110 Žalobkyňa sa domnieva, že tieto úvahy odvolacieho senátu sú nesprávne.

111 V prvom rade žalobkyňa spochybňuje úvahy odvolacieho senátu týkajúce sa ekonomického využívania spornej ochrannej známky. V tejto súvislosti tvrdí, že pán A. v rámci námietkového konania nepožiadal o finančnú náhradu. Na účely ochrany svojich práv a aby sa nejavil ako nečinný, pán A. požadoval, aby vedľajší účastník konania ukončil svoje konania, až po tom, čo dosiahol úspech v rámci tohto konania. Pán A. by požadoval sumu 75 000 eur až po tom, čo vedľajší účastník konania navrhol odkúpiť spornú ochrannú známku za 15 000 eur. Na účely uplatnenia náhrady škody pokojne a tajne nečakal na to, kým vedľajší účastník začne pre svoje tovary používať ochrannú známku LUCEA LED, ani nečakal na to, kým túto ochrannú známku začne pre svoje tovary používať dlhšie. V dôsledku toho je nesprávne konštatovať, že jediným cieľom zápisu spornej ochrannej známky bolo získať prostriedky od protistrany. Navyše žalobkyňa tvrdí, že ďalšie veci, ktoré uviedol odvolací senát a ktoré sa týkajú iných ochranných známok, ktoré možno pripísať pánovi A., sú správne konania, ktoré boli začaté výlučne s cieľom zachovať právo na ochranu ochranných známok, ktoré vlastní pán A. alebo jedna z jeho spoločností. Nešlo o občianskoprávne konania a nijaká platba nebola požadovaná od ostatných účastníkov konania.

112 EUIPO a vedľajší účastník konania spochybňujú tieto tvrdenia.

113 V tejto súvislosti treba uviesť, že žalobkyňa neuviedla nijaké tvrdenie smerujúce k preukázaniu nesprávneho posúdenia, ktoré sa dotýka konštatovaní odvolacieho senátu, podľa ktorých jednak pán A. nemal v úmysle osobne používať spornú ochrannú známku a jednak neexistovala nijaká tretia osoba, ktorá by prejavila záujem o spornú ochrannú známku. Žalobkyňa najmä neuviedla nijakú skutočnosť svedčiacu v prospech toho, že počas rokov predchádzajúcich prihláške ochrannej známky Európskej únie LUCEA LED vzbudili postupné prihlášky národných ochranných známok LUCEO záujem tretích osôb. Je teda potrebné konštatovať, že žalobkyňa neuviedla nijaké postačujúce vysvetlenie, pokiaľ ide o spôsob, akým pán A. zamýšľal používať spornú ochrannú známku, t. j. či to nebolo je preto, aby mohol namietať voči prípadným prihláškam totožných alebo podobných označení, ako je prihláška podaná vedľajším účastníkom konania.

114 Navyše tvrdenia založené jednak na tom, že pán A. požiadal vedľajšieho účastníka konania o zaplatenie sumy až po tom, čo bol úspešný v rámci námietkového konania, a jednak na tom, že nečakal dlhšie, aby prejavil jeho postoj, nemôžu vyvrátiť záver odvolacieho senátu, pokiaľ ide o ekonomické využívanie

spornej ochrannej známky. V tomto kontexte treba najmä uviesť, že dosiahnutie úspechu v konaní pred námietkovým oddelením posilňovalo postavenie pána A., pokiaľ ide o vyjednávanie finančného urovnania s vedľajším účastníkom.

115 Okrem toho, pokiaľ ide o tvrdenia týkajúce sa ďalších ochranných známok, treba konštatovať, že žalobkyňa neuviedla, akým spôsobom pán A. zamýšľal používať tieto ochranné známky, t. j. či to nebolo preto, aby sa opieral o tieto ochranné známky s cieľom namietať voči zápisu totožných alebo podobných ochranných známok a aby mal ekonomické výhody z tohto blokujúceho postavenia. Žalobkyňa totiž neuviedla nijaké tvrdenie umožňujúce preukázať, že pán A. zamýšľal sám používať tieto ochranné známky alebo že tretie osoby prejavili o tieto ochranné známky záujem. Tento záver nie je spochybnený ani okolnosťou, že veci, na ktoré odkázal odvolací senát, sú námietkovými konaniami. Spôsob, akým pán A. postupoval, pokiaľ ide o spornú ochrannú známku, totiž preukazuje, že za predpokladu, že by bol v rámci námietkového konania úspešný, bol pripravený začať konania o výzve smerujúce proti používaniu totožných alebo podobných označení a začať rokovania.

116 Všetky výhrady týkajúce sa úvah odvolacieho senátu v súvislosti s ekonomickým využívaním spornej ochrannej známky treba preto zamietnuť.

117 V druhom rade žalobkyňa tvrdí, že na rozdiel od konštatovaní odvolacieho senátu neboli prihlášky národných ochranných známok bezplatné. V Rakúsku bolo po podaní prihlášky ochrannej známky potrebné zaplatiť správny poplatok bez ohľadu na to, či bola ochranná známka napokon zapísaná. Pán A. celkovo zaplatil rôznym úradom pre ochranné známky poplatky dosahujúce šesťcifernú sumu nielen za zapísanie ochranných známok, ale aj v prípade ochranných známok, vo vzťahu ku ktorým nedošlo k pokračovaniu konania do zápisu.

118 EUIPO a vedľajší účastník spochybňujú tieto tvrdenia.

119 Po prvé v tejto súvislosti treba uviesť, že žalobkyňa nepredložila nijaký konkrétny dôkaz umožňujúci preukázať sumy, ktoré zaplatila za prihlášky nemeckých ochranných známok.

120 Po druhé, pokiaľ ide o poplatky zaplatené za prihlášky rakúskych ochranných známok, treba konštatovať, že v bode 40 napadnutého rozhodnutia odvolací senát uznal, že v Rakúsku podlieha podanie úradného tlačiva správnemu poplatku. V dôsledku toho na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, z napadnutého rozhodnutia nemožno vyvodiť, že odvolací senát usúdil, že v prípade prihlášok rakúskych ochranných známok neboli také poplatky zaplatené.

121 Tento záver nespochybňuje ani skutočnosť, že v bode 21 napadnutého rozhodnutia odvolací senát odkázal na „bezplatnú“ povahu stratégie podávania prihlášok uplatňovanej pánom A. Túto úvahu odvolacieho senátu treba totiž vykladať v spojení s jeho konštatovaním uvedeným v bode 40 napadnutého rozhodnutia, v ktorom uznal, že v prípade prihlášok rakúskych ochranných známok bolo potrebné zaplatiť správne poplatky. Odkazom na „bezplatnú“ povahu stratégie podávania prihlášok uplatňovanej pánom A. odvolací senát iba konštatoval, že zneužívajúca stratégia podávania prihlášok uplatňovaná pánom A. umožňovala neplatiť poplatky za podanie v prípade prihlášok nemeckých a rakúskych ochranných známok, keďže právna úprava v týchto dvoch členských štátoch nevyžaduje zaplatenie takýchto poplatkov v čase podania prihlášky.

122 V tomto kontexte treba tiež uviesť, že žalobkyňa sama uznáva, že nezaplatenie poplatku za podanie v prípade prihlášok nemeckých a rakúskych ochranných známok jej umožnilo znížiť výdavky vyplývajúce z jej stratégie podávania prihlášok. Je však potrebné konštatovať, že táto skutočnosť potvrdzuje závery odvolacieho senátu. Keďže na základe tejto stratégie pán A. a spoločnosti s ním prepojené totiž žiadali o zápis ochrannej známky Európskej únie len vtedy, keď tretia osoba podala prihlášku totožnej alebo podobnej ochrannej známky Európskej únie, a iba vytvárali reťazec prihlášok nemeckých a rakúskych ochranných známok bez toho, aby zaplatili poplatky za podanie, ak sa neplatili, mohli znížiť výdavky vyplývajúce z tejto stratégie podávania prihlášok, pričom obchádzali

šesťmesačnú lehotu na zváženie stanovenú v článku 29 nariadenia č. 207/2009 a dodatočnú lehotu stanovenú v článku 51 ods. 1 písm. a) tohto nariadenia. Pokiaľ ide o spornú ochrannú známku, pán A. tak nezaplatil nijaký poplatok za podanie v prípade desiatich prihlášok nemeckých a rakúskych ochranných známok LUCEO a až po tom, čo vedľajší účastník konania požiadal o zápis ochrannej známky Európskej únie LUCEA LED, bol zaplatený poplatok za podanie v rámci prihlášky spornej ochrannej známky.

123 Po tretie tvrdenie žalobkyne založené na celkovej sume poplatkov, ktoré pán A. zaplatil, nemôže preukázať nesprávne posúdenie, ktoré by sa dotklo úvah odvolacieho senátu v súvislosti s ekonomickým využívaním spornej ochrannej známky.

124 Na jednej strane treba uviesť, že žalobkyňa aj po tom, čo ju Všeobecný súd vyzval, aby predložila dôkazy o tom, že pán A. zaplatil „celkovú šesťcifernú sumu“, iba predložila znenie ustanovení Gebührengesetz (zákon o výbere poplatkov) z roku 1957 v znení z 11. novembra 2011 (BGBl. 267/1957), pričom poukázala na skutočnosť, že už nebolo možné presne zistiť, aká suma správnych poplatkov bola zaplatená, keďže účtovné dokumenty dotknutých spoločností nebolo možné nájsť.

125 Na druhej strane a v každom prípade aj za predpokladu, že v prípade všetkých zápisov alebo prihlášok ochranných známok, ktoré uskutočnil pán A. alebo spoločnosti s ním prepojené, by bola celková šesťciferná suma zaplatená rôznym úradom pre ochranné známky, nepreukazovalo by to pochybenie dotýkajúce sa úvah odvolacieho senátu v súvislosti s existenciou stratégie podávania prihlášok, ktorej účelom je blokovať prihlášky totožných alebo podobných ochranných známok, ktoré podali tretie osoby. Hospodársky úspech takejto stratégie podávania prihlášok totiž závisí po prvé od možnosti minimalizovať výdavky vynaložené na účely získania blokujúceho postavenia predtým, ako dôjde ku kolízii so zápisom, o ktorý žiada tretia osoba, a po druhé od dosiahnutia príjmov, ktoré presahujú výdavky vynaložené v rámci takejto kolízie. Je však potrebné konštatovať, že cieľom stratégie podávania prihlášok uplatňovanej pánom A. bolo obmedziť výdavky vyplývajúce z predbežných prihlášok, v prípade ktorých neboli poplatky za podanie zaplatené, a že výlučne pokiaľ ide o spornú ochrannú známku, pán A. požadoval od vedľajšieho účastníka zaplatenie 75 000 eur a teda celkovú päťcifernú sumu.

126 Nijaké tvrdenie uvedené žalobkyňou preto nemôže preukázať, že konštatovanie odvolacieho senátu, podľa ktorého jedinou možnosťou využitia spornej ochrannej známky bolo použiť ju s cieľom podať námietku voči prihláškam totožných alebo podobných ochranných známok a získať z tejto námietky ekonomickú výhodu, je nesprávne.

c) O nedostatku transparentnosti

127 Tretia okolnosť, ktorú zohľadnil odvolací senát, je nedostatok transparentnosti stratégie podávania prihlášok uplatňovanej pánom A. Odvolací senát tak v bode 21 napadnutého rozhodnutia poukázal na netransparentnú povahu prihlášok ochranných známok, ktoré mohli byť prisúdené pánovi A., a usúdil, že jeho stratégia spôsobila „zmätok na úrovni práva duševného vlastníctva, s ktorým si tretie osoby nevedeli poradiť“. V bode 51 napadnutého rozhodnutia uviedol, že prihláška spornej ochrannej známky bola podaná za podmienok, ktoré nie sú pre tretie osoby prehľadné a sú v rozpore so základnou štruktúrou práva ochranných známok spočívajúcou v zabezpečení právnej istoty prostredníctvom dostupného práva duševného vlastníctva.

128 Žalobkyňa sa domnieva, že tieto úvahy odvolacieho senátu sú nesprávne.

129 V prvom rade žalobkyňa odvolaciemu senátu vytýka, že poukázal na existenciu „pasce práva prednosti“, keď vychádzal z úvahy, podľa ktorej boli prihlášky národných ochranných známok zatajené a tretie osoby si ich nemohli vyhľadať. Odvolací senát tým, že použil výraz „pasca práva prednosti“ porušila zásadu, podľa ktorej je na účely určenia prednosti alebo skoršej povahy rozhodujúci okamih podania

prihlášky a nie okamih prípadného zápisu, ktorý nasleduje. Navyše „pasca práva prednosti“ neexistovala. Po prvé národné ochranné známky, ktorých sa týkala prihláška, boli uvedené vo verejných voľne prístupných on-line databázach. V dôsledku toho mohli byť vyhľadané bez výdavkov a pri vynaložení minimálneho úsilia. Rozhodnutie pána A. požiadať o zápis nemeckých a rakúskych ochranných známok bolo vedomým rozhodnutím, aby sa uistil, že sú viditeľné, a aby prípadne dotknutým osobám predstavila dostupné ochranné známky. Vedľajší účastník konania teda vedel alebo aspoň mohol vedieť o prihláške rakúskej ochrannej známky LUCEO zo 16. marca 2009. Po druhé v rozsahu, v akom odvolací senát poukázal na nedostatok transparentnosti v dôsledku skutočnosti, že žalobkyňa za desaťročie zmenila viackrát názov a počas tohto obdobia boli niektoré ochranné známky vo vlastníctve rôznych spoločností, nie je táto úvaha relevantná a v každom prípade nie je dôvodná.

130 EUIPO a vedľajší účastník konania spochybňujú tieto tvrdenia.

131 Po prvé v rozsahu, v akom žalobkyňa prostredníctvom týchto tvrdení odvolaciemu senátu vytýka, že usúdil, že také tretie osoby, ako je vedľajší účastník konania, neboli schopné vyhľadať prihlášky nemeckých a rakúskych ochranných známok LUCEO, stačí uviesť, že v bode 42 napadnutého rozhodnutia odvolací senát jasne uviedol, že konštatovanie toho, že Copernicus nekonala v dobrej viere, nezáviselo od otázky, či „nerozpoznateľná pasca práva prednosti“ existovala. Na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, sa preto napadnuté rozhodnutie nezakladá na úvahe, podľa ktorej tretie osoby neboli schopné vyhľadať prihlášky nemeckých a rakúskych ochranných známok LUCEO.

132 Po druhé treba preskúmať, či tvrdenia žalobkyne môžu preukázať, že úvaha odvolacieho senátu, podľa ktorej nebola stratégia podávania prihlášok uplatňovaná pánom A. transparentná, bola nesprávna.

133 V tomto kontexte žalobkyňa tvrdí, že odvolací senát nemal zohľadniť skutočnosť, že prihlášky ochranných známok a ochranné známky, ktoré mohli byť pripísané pánovi A., boli postupne prevedené na viacero spoločností prepojených s pánom A.

134 V tejto súvislosti treba uviesť, že nepochybne žalobkyňa správne tvrdí, že určenie majiteľa ochrannej známky, ktorá je alebo by mohla byť základom pre námietku, nemá vplyv na to, či existuje pravdepodobnosť zámeny medzi dvomi ochrannými známkami.

135 Na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, to však neznamená, že za okolností opísaných v bodoch 38 a 39 vyššie nemohli postupné prevody práva k ochranným známkam na rôzne spoločnosti spôsobiť, že by zneužívajúca stratégia podávania prihlášok uplatňovaná pánom A. bola pre tretie osoby menej viditeľná. Ich účinkom totiž bolo zahaliť skutočnosť, že jediná a tá istá osoba, a to pán A., podala veľký počet prihlášok ochranných známok prostredníctvom rôznych spoločností a že takáto situácia, ktorá nastala v tejto veci, nebola výsledkom náhody, ale dôsledkom zneužívajúcej stratégie podávania prihlášok, ktorá spočívala vo vytváraní reťazca prihlášok nemeckých a rakúskych ochranných známok.

136 Túto úvahu nespochybňuje tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého prihlasovatelia ochranných známok a EUIPO mohli zistiť, že všetky tieto námietkové konania môžu byť pripísané pánovi A., keďže tento pán bol v databázach úradov pre ochranné známky vždy uvádzaný ako zástupca spoločností. Aj za predpokladu, že by to totiž bolo možné v prípade všetkých vecí týkajúcich sa ochranných známok alebo prihlášok ochranných známok, ktoré môžu byť pripísané pánovi A., vrátane tých vecí, ktoré boli zrušené z dôvodu nezaplatenia poplatku z podanie, nič by to nemenilo na tom, že prevody aspoň na prvý pohľad zahaľovali skutočnosť, že predmetné námietkové konania boli výrazom zneužívajúcej stratégie podávania prihlášok, ktorú uplatňovala jedna osoba.

137 V tomto kontexte treba tiež uviesť, že napriek tomu, že Všeobecný súd žalobkyňu vyzval, aby uviedla dôvody, pre ktoré dochádzalo k postupným prevodom, žalobkyňa nepredložila v tejto súvislosti nijaké konkrétne tvrdenia, pričom iba všeobecne tvrdila, že k týmto prevodom dochádzalo z interných dôvodov súvisiacich s hospodárením a technickým riadením podniku.

138 Vzhľadom na tieto úvahy treba konštatovať, že odvolací senát sa nedopustil nesprávneho posúdenia, keď zohľadnil postupné prevody ochranných známok a prihlášky ochranných známok ako skutočnosť ovplyvňujúcu transparentnosť krokov, ktoré uskutočnil pán A. a spoločnosti s ním prepojené.

139 Po tretie, pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého vedľajší účastník konania mohol vyhľadať prihlášky národných ochranných známok LUCEO, treba konštatovať, že odvolací senát správne uviedol, že striedanie medzi prihláškami nemeckých a rakúskych ochranných známok a neplatenie poplatkov za podanie týchto prihlášok viedlo k tomu, že spôsob konania pána A. bol pre tretie osoby menej transparentný. Tretia osoba totiž po tom, čo sa dozvedela o prihláške nemeckej alebo rakúskej ochrannej známky, v prípade ktorej nebol zaplatení poplatok za podanie, mohla nepochybne očakávať, že tento poplatok bude ešte zaplatený a ochranná známka zapísaná. Nemohla však dôvodne očakávať, že tento poplatok nebude zaplatený a že práve pred uplynutím šesťmesačnej lehoty na zváženie stanovenej v článku 29 nariadenia č. 207/2009 bude iná prihláška národnej ochrannej známky LUCEO podaná v inom členskom štáte, keďže takéto správanie je v rozpore s nariadením č. 207/2009 z dôvodov uvedených v bodoch 51 a 52 vyššie.

140 Po štvrté, pokiaľ ide o tvrdenie založené na tom, že odvolací senát porušil zásadu, podľa ktorej na účely určenia prednosti alebo skoršej povahy je rozhodujúci okamih podania prihlášky a nie okamih prípadného zápisu, ktorý nasleduje, stačí konštatovať, že odvolací senát iba preskúmal, či v čase podania prihlášky spornej ochrannej známky Copernicus nekonala v dobrej viere, ako stanovuje článok 52 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 207/2009. Na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, odvolací senát teda nevychádzal z okamihu prípadného zápisu, ktorý nasleduje.

141 Vzhľadom na uvedené úvahy treba prijať záver, že tvrdenia uvedené žalobkyňou nemôžu preukázať existenciu nesprávneho posúdenia, ktoré by malo vplyv na záver odvolacieho senátu, podľa ktorého postupné prevody ochranných známok a prihlášok ochranných známok na rôzne spoločnosti, striedanie medzi prihláškami nemeckých a rakúskych ochranných známok a neplatenie poplatkov za podanie týchto prihlášok spôsobovali, že zneužívajúca stratégia podávania prihlášok uplatňovaná pánom A. bola pre tretie osoby menej transparentná.

142 V druhom rade žalobkyňa uvádza tvrdenia smerujúce k spochybneniu ďalších záverov odvolacieho senátu súvisiacich s nedostatkom transparentnosti stratégie podávania prihlášok uplatňovanej pánom A., ktoré sa týkajú predloženia dôkazov nevyhnutných na založenie práva prednosti a prístupnosti k spisom, ktoré tvoria podklad pre prihlášky nemeckých ochranných známok. V tomto kontexte tiež poukazuje na porušenie článku 75 druhej vety nariadenia č. 207/2009, keďže odvolací senát jej neumožnil, aby sa v tejto súvislosti vyjadrila. Tieto tvrdenia sú zohľadnené v bodoch 152 až 156 nižšie.

3. *O tvrdeniach týkajúcich sa záveru odvolacieho senátu v súvislosti s tým, že Copernicus nekonala v dobrej viere*

143 Práve vzhľadom na predchádzajúce úvahy je potrebné preskúmať tvrdenia žalobkyne, podľa ktorých odvolací senát nesprávne prijal záver, že vzhľadom na okolnosti sprevádzajúce prihlášku spornej ochrannej známky sa v prípade spoločnosti Copernicus malo usúdiť, že nekonala v dobrej viere.

144 Po prvé v tejto súvislosti treba pripomenúť, že ako bolo uvedené v bodoch 37 až 108 vyššie, žalobkyňa neuviedla tvrdenia, ktoré by mohli spochybniť zistenie odvolacieho senátu, podľa ktorého prihláška ochrannej známky spoločnosti Copernicus zapadala do zneužívajúcej stratégie podávania prihlášok spočívajúcej v postupnom vytváraní reťazca prihlášok národných ochranných známok a smerujúcej k tomu, aby pán A. získal blokujúce postavenie, ktoré využíval na podávanie námietok voči prípadným prihláškam totožných alebo podobných označení podaným tretími osobami, tým, že uplatnil právo prednosti pre prihlášku ochrannej známky Európskej únie. Po druhé treba konštatovať, že nijaké tvrdenie žalobkyne sa nemôže dotknúť úvahy, podľa ktorej je takéto správanie v rozpore s účelom nariadenia č. 207/2009, pretože jeho cieľom je obísť šesťmesačnú lehotu na zváženie stanovenú

v článku 29 tohto nariadenia a päťročnú dodatočnú lehotu stanovenú v článku 51 ods. 1 písm. a) uvedeného nariadenia. Po tretie, ako vyplýva z bodov 109 až 126 vyššie, žalobkyňa neuviedla tvrdenia, ktoré by mohli vyvrátiť zistenie odvolacieho senátu, podľa ktorého Copernicus zamýšľala využívať spornú ochrannú známku podávaním námietok voči takým prihláškam, ako je prihláška vedľajšieho účastníka konania, a získavaním ekonomických výhod z týchto námietok. Po štvrté, ako bolo uvedené v bodoch 127 až 141 vyššie, jej tvrdenia nemôžu spochybniť dôvodnosť zistenia odvolacieho senátu, podľa ktorého účinkom niektorých skutočností bolo, že zneužívajúca stratégia podávania prihlášok uplatňovaná pánom A. bola pre tretie osoby menej zjavná, a to konkrétne postupných prevodov ochranných známok a prihlášok ochranných známok na rôzne spoločnosti, striedania medzi prihláškami nemeckých a rakúskych ochranných známok a neplatenia poplatkov za podanie.

145 Treba konštatovať, že tieto skutočnosti samé osebe umožňujú prijať záver, že Copernicus pri podávaní spornej ochrannej známky nekonala v dobrej viere. Ako totiž správne uviedol odvolací senát v bode 21 napadnutého rozhodnutia, o nekonanie v dobrej viere ide najmä vtedy, keď pôvodný účel prihlášok ochranných známok nie naplnený a tieto prihlášky sú podávané zo špekulatívnych dôvodov alebo výlučne s cieľom získať finančné kompenzácie. Vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci však odvolací senát správne prijal záver, podľa ktorého cieľom vytvárania reťazca prihlášok nemeckých a rakúskych ochranných známok LUCEO riadeného pánom A. bolo, aby získal blokujúce postavenie, ktoré využíval na to, aby mohol uplatňovať právo prednosti pre prihlášku ochrannej známky Európskej únie v prípade, že tretia osoba požiadala o zápis totožnej alebo podobnej ochrannej známky Európskej únie. Keď Copernicus podala prihlášku spornej ochrannej známky, jej cieľom tak nebolo využívať základnú funkciu tejto ochrannej známky, t. j. zaručiť spotrebiteľovi alebo konečnému používateľovi totožnosť pôvodu tovaru alebo dotknutej služby, a zároveň mu umožniť odlíšiť tento tovar alebo túto službu bez možnej zámeny od tovarov alebo služieb iného pôvodu (pozri bod 29 vyššie), ale chcela ju používať, aby zabránila zápisu ochrannej známky Európskej únie LUCEA LED, o ktorý žiadal vedľajší účastník konania, a získala ekonomické výhody zo svojho blokujúceho postavenia.

146 Žiadne z tvrdení predložených žalobkyňou nemôže spochybniť tento záver.

147 Po prvé žalobkyňa tvrdí, že Copernicus sa nesnažila zabrániť vedľajšiemu účastníkovi konania v používaní ochrannej známky, ktorú už predtým používal. V tejto súvislosti treba uviesť, že existencia takého úmyslu nepochybne predstavovala jeden z prvkov, ktoré môžu naznačovať nekonanie v dobrej viere v zmysle článku 52 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 207/2009. Na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, však neexistencia takého úmyslu, nebráni tomu, aby bolo konštatované to, že prihlasovateľ nekonal v dobre viere (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. februára 2012, BIGAB, T-33/11, EU:T:2012:77, bod 20). Toto tvrdenie treba preto zamietnuť.

148 Po druhé žalobkyňa tvrdí, že v prejednávanej veci neexistovala pasca práva prednosti, ktorú by tretie osoby nemohli zistiť. V tejto súvislosti stačí konštatovať, že ako bolo uvedené v bodoch 131 a 143 až 145 vyššie, za okolností prejednávanej veci odvolací senát správne prijal záver, že Copernicus nekonala v dobrej viere, a to aj za predpokladu, že by tretia osoba nemohla vyhľadať prihlášky národných ochranných známok.

149 Po tretie žalobkyňa tvrdí, že prihláška rakúskej ochrannej známky LUCEO zo 16. marca 2009 predstavovala už konsolidované právne postavenie a že bolo oprávneným záujmom spoločnosti Copernicus žiadať o zápis spornej ochrannej známky a uplatniť pre túto ochrannú známku právo prednosti na základe uvedenej prihlášky, a to v rámci obdobia priority.

150 V tejto súvislosti treba na jednej strane pripomenúť, že z dôvodu úvah uvedených v bodoch 49 až 52 vyššie nemožno stratégiu podávania prihlášok, do ktorej zapadá prihláška spornej ochrannej známky, považovať za stratégiu, ktorá je v súlade so zmyslom nariadenia č. 207/2009.

151 Na druhej strane v rozsahu, v akom žalobkyňa v podstate uvádza, že konala v rámci pravidiel stanovených v nariadení č. 207/2009, treba uviesť, že článok 52 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 207/2009 stanovuje neplatnosť ochrannej známky Európskej únie, ak prihlasovateľ nekonal pri podávaní prihlášky tejto ochrannej známky v dobrej viere, a teda podmieňuje uplatnenie pravidiel, na ktoré sa odvolávala žalobkyňa.

152 Z toho vyplýva, že za okolností pripomenutých v bode 144 vyššie odvolací senát správne prijal záver, že Copernicus nekonala pri podávaní prihlášky spornej ochrannej známky v dobrej viere.

153 V dôsledku toho záver odvolacieho senátu týkajúci sa toho, že Copernicus nekonala v dobrej viere, možno už potvrdiť na základe okolností zhrnutých v bode 144 vyššie.

154 Tvrdenia žalobkyne spomenuté v bode 142 vyššie a smerujúce k spochybneniu ďalších úvah odvolacieho senátu týkajúcich sa nedostatku transparentnosti zneužívajúcej stratégie podávania prihlášok uplatňovanej pánom A. musia byť preto zamietnuté ako neúčinné. Po prvé tieto tvrdenia totiž smerujú k preukázaniu nesprávnosti úvah odvolacieho senátu nachádzajúcich sa v bodoch 23 a 24 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorých mala byť v rámci vytýkania nekonania v dobrej viere zohľadnená skutočnosť, že Copernicus nepredložila dôkazy nevyhnutné na preukázanie práva prednosti a že samotná okolnosť, že spis v prípade spornej ochrannej známky stále neobsahoval nijaký dokument umožňujúci overiť dôvodnosť uplatnenia práva prednosti, už zapadala do stratégie zatajovania a úmyselnej netransparentnosti. Po druhé tieto tvrdenia smerujú k preukázaniu, že úvaha odvolacieho senátu nachádzajúca sa v bode 47 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorej nedostatok transparentnosti týkajúci sa uplatňovania práva prednosti vyplýval tiež zo skutočnosti, že spisy, ktoré sú podkladom prihlášok nemeckých ochranných známok, neboli viac prístupné, je nesprávna. Vzhľadom na to, čo bolo uvedené v bodoch 143 až 153 vyššie, však treba konštatovať, že aj keby tvrdenia žalobkyne preukazovali, že tieto úvahy vychádzali z nesprávneho posúdenia, záver odvolacieho senátu týkajúci sa toho, že Copernicus nekonala v dobrej viere, by mal byť potvrdený.

155 V dôsledku toho tvrdenie žalobkyne založené na tom, že odvolací senát porušil článok 75 druhú vetu nariadenia č. 207/2009 tým, že ani spoločnosti Copernicus, ani neskorším majiteľom spornej ochrannej známky neumožnil vyjadriť sa v súvislosti s prístupnosťou k spisom, ktoré sú podkladom prihlášok nemeckých ochranných známok, musí byť takisto zamietnuté ako neúčinné.

156 Tak tvrdenia žalobkyne smerujúce k spochybneniu zistení odvolacieho senátu týkajúcich sa okolností sprevádzajúcich prihlášku spornej ochrannej známky, ako aj tvrdenia týkajúce sa záveru odvolacieho senátu, pokiaľ ide o to, že Copernicus nekonala v dobrej viere, musia byť preto zamietnuté.

4. *O tvrdeniach založených na tom, že vedľajší účastník konania alebo jeho advokát nekonali v dobrej viere*

157 Žalobkyňa tiež tvrdí, že odvolací senát mal viac zohľadniť to, že vedľajší účastník konania a jeho advokát nekonali v dobrej viere. V tomto kontexte v podstate uvádza, že v minulosti advokát vedľajšieho účastníka konania bol partnerom pána A. a poznal teda jeho obchodný model. Vedľajší účastník konania sám nekonal v dobrej viere, keď žiadal o zápis ochrannej známky Európskej únii LUCEA LED, zatiaľ čo vedel o existencii prihlášky rakúskej ochrannej známky LUCEO zo 16. marca 2009. Vzhľadom na vzťah medzi pánom A. a advokátom vedľajšieho účastníka konania mal odvolací senát kriticky pristupovať k tvrdeniam vedľajšieho účastníka konania.

158 Na úvod treba uviesť, že z bodov 17 a 18 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorých vzťah existujúci medzi pánom A. a advokátom vedľajšieho účastníka konania nie je dôvodom pre neprípustnosť jeho odvolania na EUIPO, vyplýva, že odvolací senát zohľadnil tvrdenia žalobkyne týkajúce sa tohto vzťahu.

159 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne založené na tom, že v prejednávanej veci odvolací senát nedostatočne zohľadnil to, že vedľajší účastník konania nekonal v dobrej viere, je potrebné nepochybne konštatovať, že za predpokladu, že by skutočnosť, že vedľajší účastník konania nekonal v dobrej viere, bola preukázaná, mala by byť zohľadnená v rámci konania o vyhlásenie neplatnosti smerujúceho proti ochrannej známke, ktorej je majiteľom, a to ochrannej známke LUCEA LED. Naproti tomu v tomto konaní, ktoré sa týka spornej ochrannej známky LUCEO a v rámci ktorého odvolací senát preukázal, že Copernicus nekonala pri podávaní prihlášky tejto ochrannej známky v dobrej viere, nemôže prípadná neexistencia dobrej viery vedľajšieho účastníka konania preukázať pochybenie, ktoré má vplyv na záver odvolacieho senátu, podľa ktorého bolo vyhlásenie neplatnosti spornej ochrannej odôvodnené. Ako správne uviedol odvolací senát v bode 22 napadnutého rozhodnutia, dôvod neplatnosti pre nekonanie v dobrej viere totiž spočíva na verejnom záujme a nemôže teda závisieť od toho, že osoba, ktorá sa domáha neplatnosti ochrannej známky, nekonala v dobrej viere.

160 V každom prípade treba uviesť, že žalobkyňa nespresnila „interné informácie“ advokáta vedľajšieho účastníka konania, ktoré by mohol tento vedľajší účastník konania nepoctivo využiť. Vzhľadom na zneužívajúcu povahu stratégie podávania prihlášok uplatňovanej pánom A (pozri body 49 až 52 vyššie) advokát vedľajšieho účastníka konania nebol totiž povinný odmietnuť pomoc klientovi na účely podania prihlášky ochrannej známky, ktorá by mohla kolidovať s označením, ktorého sa táto stratégia týkala.

161 Pokiaľ ide o výhradu založenú na tom, že odvolací senát mal zaujať kritický postoj voči tvrdeniam vedľajšieho účastníka konania, treba pripomenúť, že s výhradou tvrdení žalobkyne, ktoré neboli preskúmané z dôvodu ich neúčinnosti, (pozri body 154 a 155 vyššie), preskúmanie jej tvrdení neodhalilo nijaké porušenie povinnosti preskúmať skutočnosti *ex offo*, ktorú stanovuje článok 76 ods. 1 nariadenia č. 207/2009, alebo zásady riadnej správy vecí verejných zo strany odvolacieho senátu. V zostávajúcej časti musí byť táto výhrada takisto zamietnutá na základe článku 44 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu z 2. mája 1991, keďže žalobkyňa nespresnila závery odvolacieho senátu, proti ktorým zamýšľala smerovať túto výhradu.

162 V dôsledku toho musí byť tvrdenie žalobkyne, ktoré sa zakladá na tom, že odvolací senát mal viac prihliadnuť k tomu, že vedľajší účastník konania nekonal v dobrej viere, takisto zamietnuté a musia byť teda zamietnuté aj všetky tvrdenia uvedené na podporu návrhu na vyhlásenie neplatnosti napadnutého rozhodnutia.

163 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy musí byť žaloba zamietnutá v celom rozsahu bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o jej neprípustnosti.

O trovách

164 Podľa článku 134 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyňa nemala vo veci úspech, je opodstatnené jej uložiť povinnosť nahradiť trovy konania v súlade s návrhmi EUIPO a vedľajšieho účastníka konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (deviata komora),

rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa zamieta.

2. Copernicus-Trademarks Ltd znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vynaložili Úrad Európskej únie pre duševné vlastníctvo (EUIPO) a Maquet GmbH.

Berardis Czúcz Popescu

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 7. júla 2016.

Podpisy